

Franja Bogut ili kako su ga u Starčevu svi znali Beli, rođen je davne 1932. godine od oca Luke, seoskog zidara i gajdaša i majke Kate rođene Leksović, a stara kuća u kojoj je rođen još i danas stoji u Maloj ulici, tamo prema Omoljici. Kako su bili bezemljaši i mladi Franja morao je pronaći sebi neko zanimanje. Taman je stasao kad se završio Drugi svetski rat i kada su počele s radom Seljačke radne zadruge pa je Franja počeo kao traktorista. Mlad i okretan, vrlo brzo je savladao upravljanje i rad sa traktorom, te je postao jedan od poznatih starčevačkih traktorista. To se vidilo i po tome što je u doba vršidbe obično on bio s traktorom kao vođa ekipe koja je opsluživala vršalicu, a dobro se sećam da je upravljao s neakvim plavim traktorom marke zetor, koji je na jednoj strani imao remenicu pomoću koje je preko kaiša (remena) pokretana vršalica. Bio je spretan i u upravljanju traktorom guseničarom, pa su ga rado ljudi preko Zadruga tražili da im ore, naročito za zimsko oranje.

Čika Beli je imao starijeg brata Jocu, koji je bio berberin, i mlađu sestru Milku, koja je bila obična seoska devojka, a udala se za Pavlicu, tako da je kako se to onda reklo, pobegla. U kraju gde je odrastao, bilo je puno mladića, tako da se družio s Pajom Radačajem Zoljarovim, Lukom Vukovićom, Đurom Poljakom, Josom Plenkovićem, Dušom Nedeljkovićem, Mavrom Restakom, Batom, Blaškom i Nikolom Blaženićem. Sa devetnaest godina se oženio, reklo bi se s devojkom iz komšiluka, Sofijom Blaženić, 1951. godine, a već 1952. im se rodio sin Mauric, a kasnije su se rodile Marija-Mara i Magdalena-Lela. Franja i Sofija nisu živeli u kući s roditeljima i često su se selili, pa su tako jedno vreme bili u Nimšovoj kući koja je kolonizacijom pripala tetka Neveni, koja je bila udata za Ivana Boguta, Franjinog brata po stricu, koji je bio vojno lice - avijatičar. Kako je Nimšova kuća bila u mom komšiluku, to smo se Mauric i ja često družili i zajedno igrali, a znao sam koji put i batina dobiti od njega. Nina Sofija bi to brzo rešila među nama, jer kako nije radila i bila stalno kod kuće, mi smo joj bili stalno na oku. Čika Beli je s obzirom na posao, a koji je sezonski, znao po cele dane raditi, pa se kad kad dogodilo da je malo dublje pogledao u čašicu, kad bi došao kući pripit, a bio je veseljak, voleo je i zapucati iz puške s obzirom da je bio i lovac i imao lovačku pušku.

Nekako je došlo vreme da su Seljačke zadruge počele da propadaju i sve je polako preuzimao PIK "Tamiš", čika Beli napušta posao traktoriste i postaje profesionalni šofer, pa je tako do penzije bio za volanom kamiona, a to je prenio i na sina Maurica. Nažalost Mauric je na jednom od svojih putovanja umro na putu negde kod Slavanskog Broda.

Kada je napustio posao traktoriste i kada je prešao u profesionalne šofere, nekako u to doba su Franja i Sofija kupili staru Plenkovu kuću i na mesto nje napravili sebi novu porodičnu kuću, tamo pri kraju ulice Lole Ribara, u kraju gde su oboje odrasli. Došlo je i doba penzije. Mogao je polako uživati u svojim unucima i smirenom životu. Ponovno se mogao družiti sa svojim starim komšijama kojih je na žalost bivalo sve manje, jer su jedan po jedan polako odlazili. Ipak koliko toliko uživao je sa svojom Sofijom, jer su im i deca krenula svaki svojim putem. Mauric se oženio Jelenom Pavlić i počeo graditi svoje porodično gnezdo na dedovini, Mara se udala kod Kostića na Pančevački put, a Lela kod Veličkovića u Donji kraj. Iznenadna Mauricova smrt 2003. godine mislim da je ubrzala i odlazak čika Belog.

O STARČEVCIMA - Franja Bogut Beli - traktorista i šofer

Napisao Vinko Rukavina
nedelja, 08 novembar 2015 12:40

Čika Beli nas je napustio 2007. godine, pokopan je na starčevačkom katoličkom groblju, a ostala je uspomena na traktoristu, šofera, veseljaka i šaljivdžiju.